

Ráno plné zdravia

Každú noc, odkedy ho opustila, zaspával stále na inom mieste: na pohovke, v kresle v obývačke, alebo na rohožke na terase ako nejaký bezdomovec. Každé ráno si dal záležať na tom, aby vypadol z domu niekam von na raňajky. Veď aj väzni majú právo raz denne na malú prechádzku po dvore. V kaviarni vždy dostal stôl pre dvoch, s prázdnu stoličkou oproti nemu. Vždy. Dokonca aj keď sa ho čašník dopredu spýtal, či bude sám. Iní ľudia tam sedeli v pároch alebo v trojiciach, smiali sa, jedli jeden druhému z taniera alebo sa hádali, kto zaplatí. Iba Miron sedával sám a jedol svoje „Ráno plné zdravia“, čo bol pohár pomarančového džúsu, miska müsli s medom a dvojité espresso bez kofeínu s horúcim nízkotučným mliekom. Jasné, že by mu bolo bývalo milšie, keby niekto sedel naproti nemu a smiali by sa spolu, keby sa mohol s niekým pohádať o účet a museli by sa natahovať, kým by čašníčke nepodstrčil bankovku so slovami: „Neberte si to od neho! No tak, Avri, nechaj, tentokrát platím ja.“ Lenže nemal s kým. Ale raňajkovať sám bolo stokrát lepšie než zostať doma.

Miron sledoval ostatné stoly. Tajne odpočúval cudzie rozhovory, s predstieraným záujmom čítal športovú prílohu v novinách alebo naoko zisťoval stav izraelských akcií včera na Wall Street. Párkrát k nemu niekto pristúpil a spýtal sa, či si môže požičať časť novín, ktoré už prečítal, on prikyvoval a snažil sa usmievať. Raz, keď k nemu podišla mladá atraktívna mamička s dieťaťom v kočíku

a prenechával jej hlavnú stranu novín s červeným titulkom o skupinovom znásilnení v Šarone, dokonca sa jej prihovril: „Pozrite sa, do akého šialeného sveta privádzame deti.“ Bol si istý, že jeho poznámka je výrazom zblíženia, pocitom spoločného osudu, ale sexy matka naňho len uprela našťavaný pohľad a zobrala mu bez dovolenia zo stola aj prílohu Zdravie.

Stalo sa to raz vo štvrtok – do kaviarne vošiel tučný spotený chlapík a usmial sa naňho. Miron bol zaskočený. Posledný človek, ktorý sa naňho usmial, bola Maajan, tesne predtým než odišla, pred vyše piatimi mesiacmi. Lenže jej úsmev bol totálne cynický, kdežto úsmev toho tlštocha bol mäkký, skoro previnilý. Tlštoch urobil akýsi pohyb, ktorý mal znamenať, či si môže prisadnúť, a Miron bez rozmyslu prikývol. Tlštoch si sadol a spustil: „Reuven? Prepáčte, je mi to naozaj nepríjemné, že idem neskoro. Viem, že sme sa dohodli na desiatu, ale mal som príšerné ráno, kvôli dcére.“ Miron cítil, že by mal tlštocha čo najskôr prerušiť a povedať mu, že nie je nijaký Reuven, ale namiesto toho sa pristihol, ako sa pozerá na hodinky a vraví: „Nevadí, veď je to len desať minút.“ Potom chvíľu mlčali, kým sa Miron nespýtal, či je dcéra v poriadku. Tlštoch povedal, že áno, len teraz začala chodiť do novej škôlky a zakaždým, keď ju odprevádza, tak je lúčenie náročné. „Ale to je jedno,“ zastavil sa tlštoch, „máte toho dosť na pleciah. Preberieme ten biznis.“ Miron sa zhlboka nadýchol a vyčkával. „Pozrite,“ začal tlštoch, „päťsto je príliš veľa. Dajte mi to za štyristo. Alebo viete čo? Povedzme štyristo desať a sľubujem, že si vezmem šesťsto kusov.“

„Štyristo osemdesiat,“ odvetil Miron, „štyristo osemdesiat a aj to len vtedy, keď mi zaručíte, že vezmete tisíc.“

„Pochopte,“ prosil tlštoch, „trh je teraz o ničom, je kríza a tak vôbec. Akurát včera som videl v správach, ako ľudia jedli odpadky z košov. Keď budete trvať na svojom, budem musieť draho predávať. A potom si to nikto nekúpi.“

„Nebojte sa,“ povedal Miron, „na každých troch, ktorí sa hrabú v koši, sa nájde jeden, čo jazdí v mercedese.“

To tlštocha rozosmialo. „Vraveli mi o vás, že ste tvrdý,“ zamrmal s úsmevom.

„Som len rovnaký ako vy,“ aj Miron sa usmial, „snažím sa prežiť.“

Tlštoch si otrel spotenú dľaň o košeľu a načiahol ruku dopredu. „Štyristo šesťdesiat,“ povedal, „štyristo šesťdesiat a vezmem si tisíc.“ Keď videl, že Miron sa ani nepohol, dodal: „Štyristo šesťdesiat, tisíc kusov a ešte vám dlžím láskavosť. A niekto ako vy, Reuven, vie, že v našom biznise má láskavosť väčšiu cenu než peniaze.“ Posledná veta presvedčila Mirona, aby stisol natiahnutú ruku. To bolo po prvý raz v živote, čo mu niekto dlžil láskavosť. Síce niekto, kto si myslel, že sa volá Reuven, ale čo už. Po jedle, keď sa handrkovali, kto zaplatí účet, pocítil Miron, ako ho zaplavil hrejivý pocit, lebo sa mu podarilo predbehnúť tlštocha o desatinu sekundy a strčiť čašníčke do ruky pokrčenú bankovku.

Odvtedy sa to stalo skoro rutinou. Miron sa usadil, objednal si a napäto vyčkával na každého nového človeka, čo vošiel do kaviarne. A keď ten človek blúdil spýtavým pohľadom medzi stolmi, Miron neváhal, zamával naňho a pozval ho, nech si prisadne.

„Nechcem to dohnať až k súdu,“ oznámil mu plešatý chlapík s hustým obočím.

„Ani ja nie,“ súhlasil Miron, „vždy je lepšie urovnať to po dobrom.“

„Len aby ste dopredu vedeli, že nemôžem slúžiť nočné,“ rozhodne prehlásila žena s kučeravými vlasmi a silikónovými perami.

„A čo by ste nechceli?“ zahundral Miron. „Všetci ostatní budú slúžiť nočné, len vy nie?“

„Gabi ma poprosil, nech ti poviem, že sa ospravedľuje,“ tlmočil mu chlap s pokazenými zubami a náušnicou v uchu.

„Keď sa naozaj chce ospravedlniť,“ vynadal mu Miron, „nech príde a povie mi to sám, bez nejakých prostredníkov.“

„Cez mail ste sa zdali oveľa vyšší,“ sťažovala sa chudá ryšavá žena.

„Vy ste sa zase cez mail zdali oveľa menej kritická,“ vrátil jej to Miron.

Nakoniec sa všetko dalo nejako do poriadku. S plešatým sa dohodli na kompromise bez súdnej žaloby. Silikónka súhlasila

s tým, že jeden večer v týždni zabezpečí, aby jej sestra postrážila deti a ona mohla ísť na nočnú. Ten s náušnicou v uchu sľúbil, že Gabi Mironovi zavolá. A s ryšavkou sa zhodli, že si vzájomne nie sú celkom podľa gusta. Časť ľudí pozvala Mirona, iných pozval on, s ryšavkou si rozdelili účet napoly. A všetko sa zdalo také nevšedné, že keď sa niektoré ráno stalo, že sa nikto naproti nemu neposadil, pocítil akýsi náznak smútku. Našťastie sa to nestávalo príliš často.

Skoro dva mesiace potom, čo naproti nemu sedel spotený tlstoch, vošiel do kaviarne muž s poďobaným ksichtom. Hoci mal pupienky a vyzeral starší než Miron aspoň o desať rokov, bol to pekný chlap s veľkou charizmou.

Hneď, ako si sadol, vyhrkol: „Bol som si istý, že neprídeš.“

„Veď sme si dali schôdzku,“ odvetil Miron.

„Hej,“ usmial sa poďobaný smutne, „akurát po tom, čo som si na teba tak otvoril ústa, som myslel, že vycúvaš.“

„A predsa som tu,“ zašklabil sa Miron skoro výsmešne.

„Prepáč, že som v telefóne tak kričal,“ ospravedlňoval sa poďobaný. „Naozaj. Stratil som kontrolu. Ale myslel som vážne každé slovo, je to jasné? Žiadam ťa, aby si sa s ňou prestal stretávať.“

„Ale ja ju milujem,“ povedal Miron priduseným hlasom.

„V živote sú veci, ktoré máš rád, ale musíš sa ich vzdať,“ rozhodol poďobaný a dodal, „daj na staršieho, niekedy to treba oželiť.“

„Je mi ľúto,“ odvetil Miron, „ale ja nemôžem.“

„Ale môžeš,“ rozčúlil sa poďobaný, „môžeš a aj sa vzdáš! Tu nie je žiadna iná možnosť! Možno ju milujeme obidvaja, ale ja som náhodou aj jej manžel a nedovolím ti, aby si mi rozbil rodinu, jasné?“

Miron zavrtel hlavou. „Ty nevieš, ako vyzeral môj život za posledný rok,“ povedal manželovi. „Peklo. Keby len peklo, skôr jeden obrovský kus ničoho, starý a plesnivý. A keď tak dlho prežívaš v ničom a naraz sa čosi pritrafí, nemôžeš to len tak odohnať. Chápeš ma, nie? Viem, že ma chápeš.“

Manžel si kusol do spodnej pery a povedal: „Keď sa s ňou ešte raz stretneš, zabijem ťa. Nerobím si srandu. To vieš veľmi dobre.“

„Tak ma zabi,“ pokrčil Miron plecami, „nebojím sa. Aj tak nakoniec všetci umrieme.“

Manžel sa zdvihol od stola a vrazil mu pästou do tváre. Prvýkrát v živote niekto udrhel Mirona tak silno. Pocítil ostrú bolesť a uprostred tváre vlnu tepla, ktoré sa rozlievalo do všetkých strán. Behom sekundy sa ocitol na zemi, manžel stál nad ním.

„Vezmem ju odtiaľto preč!“ kričal manžel a kopal Mirona do rebier a do brucha. „Vezmem ju odtiaľto niekam ďaleko a ty nebudeš vedieť kam. Už ju neuvidíš, počuješ? Ty zasraný hajzel!“

Dvaja čašníci skočili na manžela a akosi sa im ho podarilo od Mirona odtiahnuť. Niekto kričal na barmana, nech zavolá políciu. Miron ležal tvárou pritisnutý k studenej podlahe a videl, ako manžel uteká preč z kaviarne. Jeden z čašníkov sa k nemu zohol a spýtal sa ho, či je v poriadku. Miron sa pokúsil odpovedať.

„Mám zavolať sanitku?“ opýtal sa čašník. Miron zašepkal, že nie.

„Ste si istý?“ trval na svojom čašník. „Tečie vám z nosa krv.“ Miron pomaly prikývol a zavrel oči. Usilovne sa pokúšal predstaviť si sám seba so ženou, ktorú už nikdy nemal vidieť. Na chvíľu sa mu to skoro aj podarilo. Bolelo ho celé telo. Cítil sa nažive.

Tím

Môj syn chce, aby som ju zabil. Je ešte malý, tak celkom nevie, ako to má povedať, ale ja presne viem, čo tým myslí.

„Roiko chce, aby ju ocko poriadne buchol,“ vraví.

„Tak silno, že bude plakať?“ pýtam sa ho.

„Nie,“ krúti hlavou, „silnejšie.“

Môj syn nie je násilný. Už má skoro štyri a pol roka, ale nepamätám sa, že by ma v živote prosil, aby som niekoho zbil. Nežiada len tak o kadejaké hlúposti, či už je to nanuk alebo batoh so Spidermanom. Požaduje veci len vtedy, keď má pocit, že ich fakt potrebuje. Len keď si ich naozaj zaslúži. Ako jeho otec. A aby som pravdu povedal, tak nie ako jeho matka. Vždy, keď prišla domov so slzami v očiach a s historkou o tom, ako jej niekto nadával pri šoférovaní alebo ju ošmekol v obchode pri nákupe, vždy som ju prosil, aby mi aj trikrát, štyrikrát zopakovala, čo sa presne stalo. Vypytoval som sa, vyzvedal i tie najmenšie podrobnosti. A v deväťdesiatich percentách prípadov sa nakoniec ukázalo, že na vine je ona, že ten na ceste jej nadával právom, že ten v obchode jej nevrátil dosť peňazí, lebo pridal DPH. Ale Roiko nie je ako ona. A keď svojho otca prosí, aby niekoho udrel silnejšie, než by len plakal, tak viem, že sa niečo deje.

„Čo ti urobila?“ pýtam sa ho. „Udrela ťa?“

„Nie,“ priznáva Roi, „ale keď mama a Amram odídu preč a ona ma príde strážiť, zamkne ma do izby a nechá ma tam v tme. A neotvorí ani vtedy, keď plačem a sľubujem, že už budem dobrý.“

Silno ho objímam. „Neboj sa,“ uisťujem ho, „ocko sa postará, aby s tým babka prestala.“

„Udrieš ju veľmi silno?“ pýta sa Roiko so slzami v očiach.

Láme mi srdce, vidieť svojho chlapčeka plakať. O to väčšmi, že som rozvedený. Neviem vysvetliť prečo. Veľmi mu to chcem sľúbiť, ale nehovorím nič. Som opatrný. Lebo najhoršia vec na svete je niečo decku sľúbiť a potom to nedodržať. To môže byť jазvou na celý život. Radšej hneď zmením tému.

„Chceš, aby sme šli spolu do očkovej práce na parkovisko, sadneš si mi na kolená a budeme spolu šoférovať ako tím?“ navrhujem. Pri slove „tím“ sa mu rozžiaria oči, svietia nadšením a slzy, ktoré ešte neuschli, ich rozjasňujú ešte viac. Jazdíme tak asi pol hodiny po parkovisku, on točí volantom, ja mám nohu na plyne a brzde. Dokonca aj spiatočku mu dovoľm si vyskúšať. Tá ho najviac rozosmeje. Nie je nad detský smiech.

Vraciam ho o štvrt hodiny skôr pred dohodnutým časom. Viem, že nás strážia, tak si na týchto veciach dávam záležať. Predtým, než vyjdeme výťahom hore, Roika poriadne prezriem, či nie je špinavý alebo nemá fľaky. Potom v zrkadle na chodbe skontrolujem aj seba.

„Kde ste boli?“ spýta sa ona už vo dverách.

„V Gymboree,“ odpovedá Roi presne, ako sme sa dohodli. „Hral som sa s deťmi.“

„Dúfam, že tentokrát sa oco hral pekne,“ vraví Šany, spokojná sama so sebou, „že nedrgal do ostatných detí.“

„Oco nedrgal do nikoho,“ odpovedám tónom, z ktorého je zrejmé, že nie som nadšený z toho, ak so mnou pred deckom hrá hry.

„Tak-tak,“ povedal Roiko, „užili sme si to.“

Už si vôbec nepamätá, že po škôlke plakal, ani to, že ma prosil, aby som zbil babičku. To je u detí fajn – urob im, čo len chceš, a za hodinu už o tom nevedia, zaujme ich čosi iné, lepšie, z čoho majú radosť. Ale ja už nie som malý, a keď idem dole k autu, v hlave nemám nič iné, len vidinu toho, ako Roiko búcha na dvere svojej izbičky a moja zlá stará svokra na druhej strane neotvára. Musím byť rozvážny. Musím sa postarať o to, aby to skončilo, a zároveň ma to neohrozilo. Totiž môj čas s chlapcom. Aj tie úbohé dva razy

za týždeň ma stáli krv.

Stalo sa to raz v parku, jedno tučné dievča sa nalepilo na Roika na ihrisku, keď liezol po lanovom moste. Silne ho štipla a ja som sa ju pokúšal od neho odtiahnuť. Iba som ju trochu potiahol za ruku, ona spadla a udrela sa o kovový rám. Nič, ani krv jej netiekla, čo však nebránilo jej hysterickej matke urobiť cirkus. A keď to potom Roiko omylom porozprával Šany, s Amramom sa na mňa vrhli ako kobyľky. Šany povedala, že keď u mňa ešte raz vypuknú „prejavy násilia“ pred chlapcom, budú nútení apelovať na súd a zrušiť našu dohodu. „Aké prejavy násilia?“ hovorím jej. „Päť rokov sme boli spolu, zdvihol som na teba niekedy ruku?“ Vedela, že na to nemôže nič povedať. Veľakrát by si to zaslúžila, ale ovládal som sa. Iný muž by ju už skopal, až by sa dostala na pohotovosť do nemocnice Ichilov. Ale ja by som ženu v živote neudrel. Hneď sa do toho začal pliesť aj Amram.

„Dokonca aj teraz si násilnícky,“ odsekol mi, „máš šialený pohľad v očiach.“

„To nie je šialený pohľad,“ usmial som sa naňho, „to je duša. To je cit. To, že ty to nemáš, ešte neznamená, že je to niečo zlé.“

Hlavne, že mal plné ústa nenásilia, no nakoniec to bol on, kto začal vrieskať a vyhrážať sa, že chlapca už nikdy viac nevidím. Škoda, že som ho nenatočil. Akú hubu si na mňa otvoril, hovoril ako kanál. Ale ja som sa ďalej usmieval, akože som v pohode, aby som ho trochu vyviedol z miery. Nakoniec sa to uzavrelo mojím sľubom, že už nikdy nič také neurobím. Ako keby som mal v pláne zajtra v parku zhodiť ďalšie päťročné dievča.

Nabudúce, keď som vyberal Roika zo škôlky, rovno som začal o tej záležitosti s babkou. Mohol som počkať, kým o tom začne sám od seba, ale u detí to môže trvať dlho a už nemôžem čakať.

„Roiko, odvtedy, čo sme spolu hovorili,“ zisťujem, „bola ťa babička strážiť?“ Roiko líže melónový nanuk, čo som mu kúpil, a krúti hlavou, že nie.

„Keď to urobí zase,“ pýta sa ma, „zbiješ ju?“ Zhlboka sa nadých-

nem. Najviac na svete mu chcem odpovedať, že áno, ale nesmiem to riskovať. Keby zariadili, aby som ho už viac nevidel, neprežil by som to.

„Veľmi by som chcel,“ vravím mu, „najviac na svete by som jej chcel urobiť bolesť. Udrieť ju silnejšie, než by len plakala. Nielen babičku. Každého, kto by ti nejak ubližoval.“

„Ako to dievča v parku Šilgon?“ pýta sa so žiariacimi očami.

„Ako to dievča v parku Šilgon,“ prikyvujem. „Lenže mama nemá rada, keď ocko niekoho bije, a keby som udrel babičku alebo niekoho iného, nedovolili by sa mi s tebou viac hrať a robiť spolu všeličo možné. Rozumieš?“ Roiko neodpovedá. Nanuk mu kvapká na nohavice. Robí to naschvál, čaká, že zasiahnem. No ja neurobím nič.

„Nemám rád, keď som sám v izbe,“ hovorí po dlhej odmlke.

„Viem,“ vravím, „ale ja to nemôžem zastaviť. Len ty. A ja ťa chcem naučiť ako.“

Vysvetľujem Roikovi, čo má presne urobiť, keby ho stará zase zamkla. Bokom hlavy musí naraziť do steny tak, aby mal modrinu, ale nesmie sa naozaj zraniť.

„A bude to bolieť?“ pýta sa a ja mu vravím, že hej. Nikdy v živote mu nebudem klamať. Nie ako Šany. Ešte keď sme boli spolu, šli sme na polikliniku dať ho očkovať. Celú cestu mu tárala o žihadlách, včeličkách a prekvapeniach, až kým som ju neprerušil v polovici vety a povedal som mu, že tam bude pani s ihlou, ktorá ho pichne, ale že sa nedá nič robiť, že musí. A Roiko, ktorý mal sotva dva roky, sa na mňa pozrel tým svojím múdрым pohľadom a všetko pochopil. Keď sme vošli do miestnosti, bol celý stuhnutý, ale neprotestoval ani sa nesnažil utiecť. Prijal to ako malý muž.

Prechádzam to s ním celé ešte raz. Čo má potom povedať Šany. Ako rozčúlil babičku a ako ho potom silne strčila do steny. Ako sa udrel.

„A bude to bolieť?“ pýta sa na konci znovu.

„Bude to bolieť,“ vravím mu, „no iba raz. Ale potom ťa už babka nikdy viac do izby samého nezamkne.“

Roiko teraz mlčí. Rozmýšľa. Nanuk už dolízal. Líže paličku.

„A mama nepovie, že si len tak vymýšľam?“ pýta sa.

„Keď budeš mať na hlave dosť veľkú modrinu,“ hladím ho po čele, „tak to nepovie.“ Potom si sadneme ešte raz do auta na parkovisku. Roiko šoféruje, ja tlačím na plyn a na brzdu. Tím. Učím ho zatrúbiť a je do toho úplne zbláznený. Trúbi a trúbi a trúbi, až kým nepríde strážca parkoviska a neprosí, aby sme prestali. Je to jeden starý Arab. Poznám ho. „Nechaj to tak,“ žmurknem naňho a podám mu dvacku. „Chlapec sa trošku pohrá, komu by to vadilo? Za pár minút pôjdeme.“ Arab nepovie nič, vezme si bankovku a pomaly sa vracia do svojej búdky.

„Čo chcel ten pán?“ pýta sa Roiko.

„Nič,“ vravím mu, „len nevedel, odkiaľ ide ten hluk.“

„A môžem ešte raz zatrúbiť?“ uprie na mňa svoje velikánske hnedé oči.

„Jasné, že môžeš, zlatíčko,“ pobožkám ho, „koľkokrát len budeš chcieť.“

Puding

Celý ten príbeh s Avišajom Abudym by mal, aspoň podľa mňa, každého varovať a rozsvietiť mu nad hlavou červený alarm. Človek to bol vcelku normálny, priemerný – nepil naftu ani nejedol sklo. Jedného dňa mu zaklopú dvaja chlapi na dvere, odvedú ho po schodoch, posadia na zadné sedadlo akejsi dodávky a odvezú do domu jeho rodičov.

„Kto ste?“ pýta sa ich vydesený Avišaj, „čo chcete?“

„To nie je dobrá otázka,“ vraví šofér a ten vedľa neho prikyvuje. „Dobrá otázka je: Kto si ty a čo chceš?“ a nato sa obaja rozrehocú, akoby to bol vtip.

„Ja som Avišaj Abudy,“ hovorí Avišaj tónom, ktorý má znieť výhražne, „a chcem hovoriť s vašimi nadriadenými, počujete?“

Tí dvaja zaparkujú dodávku na dvore za domom Avišajových rodičov a otočia sa k nemu. Avišaj je presvedčený, že teraz ho zmlátia a že si to všetko nezaslúži. Fakt si to nezaslúži.

„Ste v maléri,“ vraví im, keď ho vyťahujú z dodávky a on si zároveň chráni tvár, „nemáte potuchy, ako ste si zavarili!“ Pravdou však je, že ho vôbec nebijú. Avišaj úplne nevidí, čo robia, lebo výhľad si zakrýva rukami, ale cíti to. Cíti totiž, že ho vyzliekajú, nijako sexuálne, naopak, veľmi korektne. Keď ho oblečú do nových šiat, na chrbát mu dajú ťažký batoh a vravia:

„Hybaj, teraz utekaj domov k otcovi a mame. Nech neprídeš neskoro.“

Avišaj beží tak rýchlo, ako len dokáže. Vybehne hore po schodoch, berie ich po troch, kým nezastane pred hnedými drevenými dvermi

bytu svojich rodičov. Klope na dvere lapajúc po dychu, a keď mu mama otvorí, rýchlo vojde dnu, zavrie za sebou a dvakrát zamkne.

„Čo sa ti stalo?“ čuduje sa mama. „Prečo si taký spotený?“

„Bežal som,“ dychčí Avišaj, „po schodoch. Ľudia. Neotváraj.“

„Ničomu nerozumiem,“ vraví matka, „ale to je jedno. Poď, zlož si batoh a umy si tvár a ruky. Jedlo je už na stole.“

Avišaj si zloží batoh, vojde do kúpeľne a umyje si tvár. V zrkadle nad umývadlom vidí, že má oblečenú uniformu svojej školy „Ora“. V obývačke batoh otvorí a nájde v ňom zošity a učebnice zabalené do kvetovaného papiera. Žiacku knižku, pomôcky na geometriu a učebnicu matematiky.

„Nechaj teraz tie úlohy,“ karhá ho mama, „pod' jesť. No tak, rýchlo, skôr než ti utečú všetky vitamíny zo šalátu.“

Avišaj sedí za stolom a potichu je. Veľmi mu chutí. Už toľko rokov chodí po reštauráciach a bufetoch, že už zabudol, ako dobre môže jedlo chutiť.

„Otec ti tu nechal peniaze, aby si si zaplatil krúžok,“ ukazuje matka na zalepenú bielu obálku, položenú v hale na stolčeku vedľa telefónu s číselníkom. „Ale vravím ti, Avi, pokiaľ by to malo dopadnúť znovu tak ako s modelmi lietadiel, že po prvej hodine si to rozmyslíš, tak bude lepšie, keď to povieš rovno. Skôr než zaplatíme.“

Avišaj rozmýšľa: Je to len sen. Potom povie: „Áno, mami,“ lebo aj keby to bol iba sen, neznamená to, že má byť neslušný. Myslí si: Keď budem chcieť, každú chvíľu sa môžem prebudiť. Niežeby vedel, ako sa prebudiť uprostred sna. Mohol by sám seba štipnúť, ale zvyčajne je to naopak, mal by urobiť niečo, aby zistil, či je hore. Trebárs by mohol zadržať dych alebo si povedať: „Zobuď sa! Zobuď sa!“ Možno keby zapochyboval o tom, čo sa okolo neho deje, naraz by sa to rozplynulo. Každopádne, nebude sa stresovať. Najprv sa poriadne naje a potom sa môže zobudiť. A snáď ani po jedle to ešte nesúri. Mohol by najprv zájsť na krúžok – naozaj by bolo zaujímavé zistiť, o aký krúžok ide – a potom, keď ešte bude svetlo, si trochu zahrať futbal na ihrisku v „Ore“. A zobudiť sa, až keď sa otec vráti z práce. Alebo to ešte natiahnuť o deň dva, kým nebude

nejaký ťažký test v škole.

„O čom toľko dumáš?“ pohladká ho mama po plešivejúcej hlave, „toľko myšlienok sa skrýva za tými tvojimi guľatými očami, až som unavená už len z pohľadu do nich.“

„Myslel som na dezert,“ klame Avišaj, „či je želé alebo puding.“

„Čo by si chcel, aby bolo?“ pýta sa mama.

„Puding,“ líška sa Avišaj.

„Tak už je hotový,“ vraví mama radostne a otvára chladničku. „Ale keby si si to rozmyslel, môže byť aj želé, trvalo by to len pár minút.“